

הפורום המזרחי - הדעות אחרונות	כתב
נושא ההדעה	ג. אביבי
למוני, יש עוד כמה אפשרויות	מוני יקים
לאביבי ומואיז ומאין לדעתכם נובעת הגזענות הזו המשותפת	לדתיים
	ג. אביבי
	מואיז
	ריח וגזענות אתנית

קדמה
قدمة Kedma

אין גאווה בצל הכידונים

אייל סיוון

2006-11-07

אייל סיוון

אין גאווה בצל הכידונים

למחרת כיבושה של ירושלים המזרחית בשנת 1967, אסר רבה הדגול של חסידות סטמאר, הרב יואל טייטלבוים, על תפילה בכותל המערבי הכבוש בנימוק ש"אין שכינה בצל הכידונים".

ארבעים שנה לאחר כיבוש מזרחה של העיר, ובצילם של חומת האפרטהייד, המחסומים, איסורי התנועה, ההפרדה, הריסות הבתים, הטיהור האתני של ערביי העיר וכידוני משמר הגבול והשב"כ, מבקשים אנשי קהילת ההומואים והלסביות לצעד בעיר תחת כותרת "הגאווה". בתנאים אלו, כאשר למעלה משליש מתושביה של העיר סובלים מאפליה ודיכוי מתמשך, יש מן החוצפה לצעד בעיר שסועה זו בשם הגאווה. על כן, על הדמוקרטיים האמיתיים לצאת בעקבותיו של הרב טייטלבוים ולקרוא לביטולה של צעדה זו, כי אין גאווה בצל הכידונים.

בעוד שהמתנגדים למצעד (יהודים, מוסלמים, נוצרים) קוראים לביטולו מפאת קדושתה של העיר, מארגניה של הצעדה - שרבים מהם ומתומכיהם מזוהים עם מחנה השמאל - מתעקשים על קיומו בנימוקים היכולים להתפרש כקדושה במונחי החילוניות: חופש הביטוי, התנועה ההפגנה וכיוב'.

בו בעת שאת מונח הקדושה בתפיסתם של המתנגדים אומנם קשה אך ניתן להבין, יש לעמוד על הצביעות המתנשאת של מארגני ותומכי הצעדה בעיר ירושלים.

השימוש הסלקטיבי והציני שנעשה בעקרונות הדמוקרטיה החילונית, מספיק בכדי להתנגד לקיומו של מצעד זה. שהרי חופש תנועה, הפגנה, ביטוי, גאווה, קהילתיות מוכרת, מאבק בדיכוי, באפליה ובגזענות הם משאת נפשם, מזה כמעט 40 שנה, של תושביה הערבים של העיר. כמה מבין התומכים במצעד זה יצאו לרחובותיה של עיר שסועה זו למען גאוותם של אזרחיה הפלסטינים? ארבעים שנות השפלה ודיכוי לא הביאו להקמתה של תנועת התנגדות משמעותית שתגן על העקרונות שבשםם מוכנים היום מארגני צעדה זו לחרף את נפשם ולהבעיר את העיר, הארץ ואולי אף את האזור כולו. כבדרך אגב נציין, שבשם אותם עקרונות ממש צעד אריאל שרון על הר הבית/חראם אל שריף והצית את אינתיפאדת אל-אקצה.

בשנת 1978 הייתי בין מייסדיה בירושלים של התנועה תלמידים-נגד-כפייה-דתית. באחת מפעילותינו למען פתיחת בתי קולנוע בערביי שיש, נעצתי ע"י המשטרה ביחד עם הבמאי איתן פוקס מהדמויות המרכזיות של קהילת הגאים בישראל. על אף הפעולות הרבובוקטיביות והאלימות שבצענו, תמכה בנו התנועה לזכויות האזרח (לימים מר"צ) והפיחה בנו את תחושת הגאווה בהיותנו אוונגרד דמוקרטי. כמעט 30 שנים עברו מאז, במבט לאחור אני בוש ונכלם בהיזכרי באותן פעילויות ילדותיות. חברי הקבוצה (מלבדז') היו לחילי צבא הכיבוש והדיכוי וקולם לא נשמע אל מול פשעי הכיבוש בכלל ובמזרחה של העיר ירושלים בפרט.

כמונו אז, גם היום צעדת הגאווה מצביעה על תפיסה מעוותת של חופש בו נגועים המכנים עצמם דמוקרטיים ישראלים. בצעדה זו, שוב מצביע השמאל הציוני-חילוני ברגליו בעד ההפרדה. הפרדה בין חופש לחופש, בין זכויות היהודים וזכויות הערבים, בין קדושה לקדושה. כרגיל, זה השמאל שייטן גושפנקא לדרשות הימין הפשיסטי לצעד אל המסגדים או בשכונות הערביות של העיר. יש להזכיר לאותם דמוקרטיים של יום שישי אחד, שעקרונות הדמוקרטיה אינם סלקטיביים. במקום שהכניסה שמורה ליהודים בלבד, אין זכויות למיעוטים. בפסיביות המתמשכת אל מול הכיבוש והאפרטהייד, השמאל הציוני, קהילת ההומואים והלסביות, גיבורי החופש ומכבי האש הפירומנים למיניהם, שחקו כמו ידיהם את הזכות לשאת את דגל חופש הביטוי וההפגנה, ולכן אין כל גאווה שהיא בצל הכידונים.

אייל סיוון הוא במאי, מרצה במכללת ספיר ועורך כתב העת מחברות קולנוע דרום. יחד עם מישל ח'לייפי יצר את הסרט "דרך 181".